

Sygn. akt IV KO 54/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **E. J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 lipca 2018 r.

wniosku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 czerwca 2018 r., sygn. akt IX Ka .../18

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wskazanym postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy E. J. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek Sądu został uzasadniony faktem, że dotyczy sprawy wieloletniego pracownika IX Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K., co w odbiorze społecznym może wzbudzać wątpliwość co do bezstronności sędziów i wpływać na ocenę ich obiektywizmu oraz swobodę orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Uzasadnienie wydanego w tym przedmiocie postanowienia nie zawiera przekonujących argumentów mogących świadczyć o tym, że pozostawienie niniejszej sprawy we właściwości sądu powołanego ustawowo do jej rozpoznania, mogłoby stanowić zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, będącego

wyłącznym kryterium przekazania sprawy – po myśli art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter instytucji uregulowanej w art. 37 k.p.k., podkreślając, że zbyt szerokie jej stosowanie może spowodować skutki wręcz sprzeczne z ratio legis powołanego przepisu, osłabiając poczucie zaufania nie tylko do konkretnego sądu, lecz również do całego wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2000r., II KO 156/00, Prok. i Pr. 2001, nr 1, poz. 9). Tylko więc w szczególnych wypadkach, gdy zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości jest realne, uznać można, że istnieją istotne racje przemawiające za odstępniem od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, również w znaczeniu miejscowym.

Takiej okoliczności nie może stanowić sam fakt, że podmiotem przeciwko któremu złożono zawiadomienie o przestępstwie jest sekretarz sądowy zatrudniony w Sądzie Okręgowym w K. Brak jest bowiem jakichkolwiek przekonujących przesłanek świadczących o tym, że ta okoliczność mogłaby globalnie wpłynąć na obiektywizm i bezstronność wszystkich sędziów tego sądu. Jeżeli zaś istnieją indywidualne względy tego typu, winny one zostać rozwiązane poprzez złożenie wniosków w trybie art. 42§1 k.p.k.

Przypomnieć więc tylko należy, że sądy nie powinny unikać prowadzenia spraw dla nich trudnych, a przeciwwagą dla ewentualnych negatywnych opinii, które przecież zawsze mogą się pojawić, powinna być sprawność procedowania i trafność orzekania, wskazujące na to, że postępowanie przeprowadzone zostało rzetelnie, zaś wydane orzeczenie, znajdujące oparcie w obowiązujących przepisach, wolne jest od pozaprocesowych wpływów. To właśnie, a nie przekazywanie spraw między sądami, buduje autorytet konkretnych sądów i sędziów w nich orzekających (postanowienie SN z dnia 26 lipca 2016r., sygn. akt II KO 25/16).

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.